

Ανδρέας Παπανδρέου - Ο «αείμνηστος» δημαγωγός με το ζιβάγκο

Παπανδρέου.

Το οικονομικό παρόν μας, πυρήνας της κοινωνικής οργής, είναι αποτέλεσμα της καταστροφικής πολιτικής και ανευθυνότητας κυρίως ενός ανθρώπου, ενός μεγάλου λαοπλάνου, δημαγωγού, που το αεροπλάνο έφερε στην Ελλάδα, ως κάποιον από τους μεγαλύτερους οικονομολόγους διεθνώς: Του Ανδρέα

Ένας χαρισματικός άνθρωπος ο οποίος ευτέλισε λυπηρά, στον μέγιστο βαθμό την έννοια πολιτική, αξιοκρατία, αξιοπιστία, ανέδειξε την διαφθορά και την διγλωσσία και αδιαφόρησε εν τοις πράγμασιν για τους θεσμούς, πλασάροντας τον εαυτό του ως τον μέγιστο αναμορφωτή. Και άλλα πολλά. Λατρεύτηκε όμως γιατί χάιδεψε μαεστρικά τα αυτιά, τις τσέπες και τα πάθη μας. Και η ιστορία τα φέρνει, η πολιτική του η οποία τάχα θα έφερνε την αλλαγή και την αναδιανομή του πλούτου υπέρ των κοινωνικά αδυνάτων, “ο λαός στην εξουσία”, να προκαλεί τώρα την μεγαλύτερη κοινωνική αναταραχή της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας εις βάρος αυτών που δήθεν προστάτευσε.

Θα μπορούσε ο Ανδρέας Παπανδρέου να “αγνοεί” τις συνέπειες της καταστροφικής πολιτικής του στην οικονομία; Τις ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ και ΕΘΝΙΚΕΣ συνέπειες, εννοώ.

Έχοντας λάβει διπλώματα από το Πανεπιστήμιο Αθηνών (Νομική Σχολή) το 1940, από το Χάρβαρντ (Μ.Α. Μάστερ Οικονομικών) το 1942 και Ph.D. Οικονομικών το 1943, ειδίκευση στην Οικονομική Θεωρία και Μέθοδο, στη Βιομηχανική Οργάνωση, στη Θεωρία και Μέθοδο της Οικονομικής Πολιτικής και Προγραμματισμού, στα Συγκριτικά Οικονομικά Συστήματα, στην Οικονομική Ανάπτυξη και επίσης Honoris Causa, διπλώματα από το Πανεπιστήμιο Γιορκ(Καναδάς), το φημισμένο Πανεπιστήμιο Χούμπολντ του Βερολίνου, το Πανεπιστήμιο της Κρακοβίας (Πολωνία), το Πανεπιστήμιο της Μόσχας, το Πανεπιστήμιο της Μπολόνια (Ιταλία)... Έχοντας υπάρξει μέλος της Αμερικανικής και Αγγλικής Εταιρείας

Οικονομικών Επιστημών, μέλος της Ελληνικής Εταιρείας Οικονομικών Επιστημών και μέλος της Οικονομετρικής Εταιρείας... Έχοντας υπηρετήσει ως ακαδημαϊκός στις εξής θέσεις κατά χρονική σειρά:

Υφηγητής, Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ,

Τεχνικός Σύμβουλος της Ελληνικής Αντιπροσωπείας στο Bretton Woods όπου ιδρύθηκε η Διεθνής Τράπεζα (World Bank) και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (IMF),

Τεχνικός Σύμβουλος της Ελληνικής Αντιπροσωπείας στην ίδρυση των Ηνωμένων Εθνών,

Ομότιμος Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Μινεσότα,

Ομότιμος Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Νορθγουέστερν,

Τακτικός Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Μινεσότα,

Faculty Research Fellow Αμερικανικού Συμβουλίου Κοινωνικών Ερευνών,

Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια,

Κοσμήτορας της Οικονομικής Σχολής του Berkeley California,

Σύμβουλος στο Αμερικανικό Υπουργείο Δικαιοσύνης, Δ/ση Antitrust (Department of Justice, Antitrust Division),

Guggenheim και Fulbright Fellow,

Καθηγητής Οικονομικών στο Πανεπιστήμιο της Στοκχόλμης,

Καθηγητής Οικονομικών στο Πανεπιστήμιο Γιορκ του Καναδά,

και εν τέλει (1970-71) Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Michigan, Ann Arbor (Visiting Professor).

Η θέση της Ελλάδα τότε, άμα τη αναλήψει από τον οραματιστή και οικονομολόγο ήταν η μέρα με τη νύχτα (που μας παρέδωσε). Ήταν δε άκρως ανταγωνιστική και το μόνο που έλειπε από την οικονομία τότε ήταν οι λεγόμενες διαρθρωτικές αλλαγές. Ο τεράστιος, παράλογος και αχρείαστος δανεισμός είναι ως φαινόμενο τόσο ύποπτος και τόσο κραυγαλέα αντεθνικός και δυσώδης που καμία δικαιολογία δεν μπορεί να τον δικαιώσει.

Δεν χρειάζεται ούτε γνώσεις οικονομικές να έχεις, ούτε βαθυστόχαστος οραματιστής να είσαι, για να δεις με κοινό νου, το έγκλημα και την πραγματικότητα. Διότι, 30 χρόνια τώρα, ο Ανδρέας Παπανδρέου προστατεύθηκε και εξυμνήθηκε διότι “έφερε το κοινωνικό κράτος στην Ελλάδα και τεράστιες θεσμικές αλλαγές, ενώ βοήθησε τον απλό άνθρωπο”. Τα σφάλματα του “ξεχάστηκαν” ακόμη και από τους ίδιους του τους αντιπάλους. Και κάποια στιγμή, οι “ελπίδες του έθνους” αλληλοκοιτάζονται με δέος...

Με την ψυχραιμία των δεκαετιών που παρήλθαν, ας δούμε τι ακόμα συνέβη. Αντλώ τα στοιχεία από το βιβλίο του Νικ. Καραβίτη “Δημόσιο Χρέος και Έλλειμμα”. Ο Καραβίτης είναι ακαδημαϊκός, καθηγητής της Παντείου και το βιβλίο του κυκλοφόρησε το 2008.

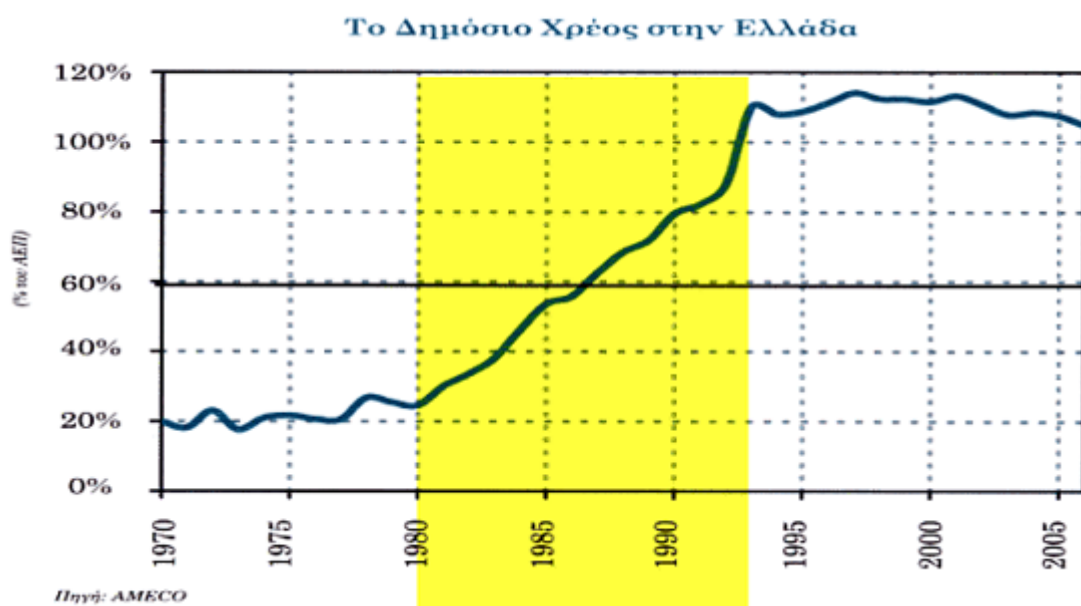
Κοιτάμε αρχικά την ιστορία των Δημόσιων Δαπανών στην Ελλάδα. Με ψυχρά στοιχεία και νούμερα, μακριά από μικροπολιτικές και άλλες σκοπιμότητες. Το 1960 η Ελλάδα έδιδε μηδέν (0) σε τόκους, ως ποσοστό των δαπανών της. Το ποσοστό των δαπανών που αποδίδαμε σε τόκους ανήλθε σε 2,6% κατά την πτώση της Χούντας. Και σε 5,7% άμα τη αναλήψει της εξουσίας από τον “Ανδρέα” ...

Τα τελευταία 50 χρόνια, το υψηλότερο ποσοστό των δημοσίων δαπανών που κατέληγε σε εξόφληση των ΤΟΚΩΝ από τα δανεικά μας μόνο, καταγράφεται 10 χρόνια μετά. Με την ολοκλήρωση της διακυβέρνησης από τον κ. οικονομολόγο εξ Αμερικής, οι τόκοι εκρήγνυνται. Στην διετία 1982-3 ο κ. Παπανδρέου υπερδιπλασίασε τις κοινωνικές δαπάνες σε μία νύχτα (τα υψηλότερα ποσοστά όμως, για τις κοινωνικές δαπάνες καταγράφηκαν αργότερα). Ο λαός πίνει νερό στο όνομα του λαοπρόβλητου. Ο συνδυασμός της γοητευτικής ρητορίας και του σκορπίσματος δημόσιου (δανεικού) χρήματος ήταν καταλυτικός. Παρ’ όλα αυτά, ας μην παραβλέπουμε, ότι ο κ. οικονομολόγος, είχε την (δημοσιονομική) δυνατότητα να πράξει ό,τι έπραξε. Διότι το χρέος ήταν μόλις στο 40% του ΑΕΠ το 1983 (ήδη, βέβαια, σε 2 χρόνια διακυβέρνησης από 24% του ΑΕΠ είχε ανέλθει σχεδόν στο διπλάσιο).

Μικροπολιτικά και βραχυπρόθεσμα αυτό βοήθησε σημαντικά στην “δημόσια εικόνα” του κ.οραματιστή, καθώς, 40% αύξηση σε μισθούς και συντάξεις είναι μάνα εξ ουρανού για οποιονδήποτε κυβερνήτη, για το “σήμερα” και το “τώρα” του. Το θέμα είναι τι επιπτώσεις έχει σε βάθος χρόνου. Πλέον δεν μας είναι άγνωστες. Τις βιώνουμε με τον χειρότερο τρόπο. Την ίδια περίοδο επίσης, λόγω της υπερδιόγκωσης του χρέους, το νόμισμα μας υποτιμάται συνολικά κατά 30%. Και συνακόλουθα, η αξία των αγαθών και των καταθέσεων, η αξία των εισαγωγών κ.λπ. Αν μιλήσουμε για κρατική ανάπτυξη πάντως, την τελευταία 50ετία σύμφωνα με τον Καραβίτη, το μεγαλύτερο ποσοστό των κρατικών επενδύσεων καταγράφεται στις αρχές του ’60 και στα χρόνια της χούντας. Αυτό και μόνο είναι απαξιοτικό για το πολιτικοοικονομικό μας σύστημα.

Η Ελλάδα φτάνει από το 0% του 1960 να αναλώνει το 25% και πλέον των δαπανών της το 1994, σε τόκους. Δανειζόταν, δανειζόταν και δανειζόταν. Για να διορίζουν,

να τρώνε, να τρώνε, να τρώνε. Ούτε για ανάπτυξη ούτε για επενδύσεις. Για πελατειακούς σκοπούς και μόνο. Ο δανεισμός της χώρας την ίδια περίοδο εκτοξεύτηκε. Ποτέ άλλοτε η Ελλάδα δεν δανείστηκε τόσο (% του ΑΕΠ). Αυτό λέει ότι κάποιος (όποιος και να ήταν αυτός, ακόμα κι αν δεν ξέραμε ποιος) ήρθε, άλωσε τα δημόσια ταμεία και έκτοτε το Δημόσιο Χρέος παραπαίει και φυσικά μαζί του πλέον και ολόκληρη η χώρα.

Βλέπουν ακόμα και οι τυφλοί λοιπόν, τι έγινε σε αυτά τα 14 χρόνια. Εκτόξευση δανεισμού. Εκτόξευση των τόκων για αποπληρωμή του δανεισμού. Εκτόξευση του δημοσίου χρέους. Αποστέρηση των χρημάτων για δημόσιες δαπάνες για να αποπληρώνεται ο δανεισμός αυτός. Καθίζηση της δημοσιονομικής εικόνας. Το χρέος αυξήθηκε ως ποσοστό του ΑΕΠ 4 φορές περίπου σε μια δεκαετία. Επειδή όμως αυξήθηκε και το ΑΕΠ ενδιάμεσα, η ονομαστική αύξηση του χρέους ήταν πολλαπλάσια. Πού πήγαν τα λεφτά; Δεν είναι “αλητεία” να καθιστάς την χώρα σου, τόσο σύντομα και τόσο αδυσώπητα ένα υπερδανεισμένο “τσουλάκι” στο διεθνές πιστωτικό κατεστημένο; Και μάλιστα άνευ λόγου και αιτίας; Αυτό, κύριοι, δεν είναι “αλητεία”;

Η παπανδρεϊκή δημαγωγία ήταν τέτοια την εποχή εκείνη που ενώ από την μία λ.χ. οι προσλήψεις στο δημόσιο υπερδιπλασιάζονταν, οι παροχές και τα ρουσφέτια όπως και τα σκάνδαλα ήταν στην ημερήσια διάταξη (ειδικά στην δεύτερη τετραετία), ο ίδιος ο εμπρηστής δήλωνε πυροσβεστικά «Ή θα αφανίσουμε το δημόσιο χρέος ή το χρέος θα αφανίσει τη χώρα». Συνεπώς έλεγε, το δημόσιο χρέος που ΕΓΩ δημιούργησα θα σας αφανίσει.

Αν συνυπολογιστεί σε όλα τούτα, η τεράστια τρύπα του λεγόμενου πακέτου Ντελέρ, της ευρω-βοήθειας ύψους 1,5 τρις δρχ που κανείς δεν ξέρει που πήγε, το φαγοπότι εξελίσσεται σε πανηγύρι διονυσιακού χαρακτήρα. Αυτό το φαγοπότι που έστησε και ανέδειξε “νέους” οικονομικούς παράγοντες (αυτή ήταν η αναδιανομή του πλούτου, τελικά) και το οποίο ΣΤΕΡΗΣΕ την χώρα από τεράστια έργα υποδομής και αναπτυξιακά, τα οποία ήρθαν 25 χρόνια μετά και όταν η χώρα ήταν ήδη σε δεινή θέση. Και πόσοι έφαγαν και από δαύτα... Αναφέρομαι στην Ολυμπιάδα του 2004.

Ο λύκος φυλούσε λοιπόν τα πρόβατα και κανείς, ούτε λαός, ούτε αντιπολίτευση, ούτε ουδείς άλλος, μπόρεσε να αντισταθεί ή να το αποτρέψει. Από την άποψη αυτή είμαστε όλοι ιστορικά συνυπεύθυνοι. Η πολιτική ιστορία της Ελλάδας, ίδια σε ατέλειωτες κακόγουστες επαναλήψεις: Κάποιοι παρέβαιναν σε ψευτοδιλήμματα και κάποιοι εξήπταν τα πάθη. Σε συνθήκες παραισθήσεων και φανατισμού, λογική δεν υπάρχει και όφελος δεν βγαίνει. Ο βαθμός της υπαιτιότητας και οι επιπτώσεις των εγκληματικών αυτών πράξεων είναι τέτοιες που νομίζω δεν χρειάζονται ειδικότερο σχολιασμό.

Θα μπορούσαμε κάθε χρόνο να ξοδεύουμε άλλα τόσα σε σύγχρονα δίκτυα υποδομής, σύγχρονα σχολεία, νοσοκομεία, να έχουμε μια άριστα οργανωμένη διοίκηση, ένα αληθινά υγιές κράτος πρόνοιας και ασφαλιστικό σύστημα, το οποίο φευ, βούλιαξε με υπέρογκα ελλείμματα ακριβώς τότε, όταν η περιουσία των ταμείων έγινε πλιάτσικο, προς όφελος των κλαδικών όταν εθνικοποιήθηκαν (έγιναν κρατικές) επιχειρήσεις οι οποίες αργότερα έγιναν άντρο λεηλασίας για τον κομματικό στρατό κάθε εξουσίας έκτοτε, όταν στο απόγειο του βουλιάζματος των δημόσιων οικονομικών ο κ. οικονομολόγος έκραζε στο μπαλκόνι “Τσοβόλα δώστα όλα” και ο λαός στους δρόμους, παραληρούσε για τον κοινωνικά ευαίσθητο αρχηγό του.

Ποτέ η Ελλάδα δεν μπόρεσε έκτοτε να σηκώσει κεφάλι όσο αφορά την οικονομική της ανεξαρτησία (και όπως θα αποδειχθεί και την εθνική της, πρωτίστως). Αντιθέτως έφτασε 2 φορές στις πύλες του ΔΝΤ, μια το 1985 και μία το 1992. Ο κ. οικονομολόγος, ο οποίος αγνόησε την Βουλή καθ’ όλο το διάστημα της διακυβέρνησής του (κάθε φορά που έμπαινε μέσα ανοίγανε σαμπάνιες), ο οποίος πεισματικά αντιστάθηκε στην ελευθερία των ηλεκτρονικών μέσων, ο οποίος αρνήθηκε τον όποιο τηλεοπτικό διάλογο και έστησε το πιο κίτρινο κουκλοθέατρο που υπήρξε ποτέ εν Ελλάδι και ονομάστηκε “Αυριανισμός” (“η εφημερίδα που γκρέμισε τον Καραμανλισμό” σύμφωνα με τον υπότιλό της, τότε, και η οποία

εσχάτως στήριξε λυσσαλέα τον Καραμανλή το νεώτερο – βλ. δημοσιογραφικά ανεμολόγια, “νέοι οικονομικοί παράγοντες”), ο οποίος βούλιαξε αυτό που αποκαλείται “ευρύτερος δημόσιος τομέας” καθιστώντας όλες τις ΔΕΚΟ προβληματικές. Δηλαδή ζημιογόνες.

Αυτός ο άνθρωπος εξυψώθηκε, διότι έκανε καλό μπαλκόνι (όπως λέμε κρεβάτι), έδωσε ό,τι υπήρχε και δεν υπήρχε για να κρατηθεί στην εξουσία, άλλαξε τελευταία στιγμή τον εκλογικό νόμο όταν έβλεπε ότι δεν υπήρχε καμία δυνατότητα επανεκλογής του το 1989, οδηγώντας την χώρα σε Ζετή ακυβερνησία και χάος, επιμηκύνοντας τον δημοσιονομικό μας μαρασμό, καταλήγοντας σοσιαλιστικά να κόβει βόλτες με το κότερο του Λούβαρη στο Αιγαίο παρέα με την γκόμενά του (δικαίωμα του το τελευταίο)...κ.λπ. κ.λπ.

Στην δεκαετία εκείνη ανδρώθηκαν και καθιερώθηκαν πολλά από τα φυντάνια που σήμερα διαφεντεύουν, τάχα, “τον έλεγχο των πιο κρυφών κυττάρων μας”... Ένας εξ αυτών ο πατριώτης Γ. Καρατζαφέρης, ο οποίος απλά τότε δια της TV Press και του πλούσιου συγγραφικού του έργου, προλείαινε το έδαφος της πολιτικής του εκτόξευσης. Αβάσταχτη ελαφρότητα.

Το “ΠΑΣΟΚ του ΑΝΔΡΕΑ” ήρθε στην εξουσία το 1981...

- “Για να εξαλείψει την γραφειοκρατία” ενώ βούλιαξε το κράτος από τις προσλήψεις και δημιούργησε την πιο αργοκίνητη και συνάμα ξεδιάντροπη δημόσια διοίκηση.
- “Για να σταματήσει την ακρίβεια” όταν υποτίμησε 30% το νόμισμα και όταν ο μέσος πληθωρισμός την δεκαετία του 1970 ήταν 12%, ενώ τη δεκαετία του 1980 ανήλθε στο 20%.
- “Για να προστατεύσει τους μικρομεσαίους”. Το κατά κεφαλήν πραγματικό εισόδημα εκφρασμένο σε δολάρια ΗΠΑ αυξήθηκε από 13.443\$ το 1981 σε 14.148\$ το 1989 δηλαδή σωρευτική αύξηση 5,2%. Ουσιαστικά απομειώθηκε περαιτέρω, λόγω των υποτιμήσεων και του υψηλότατου πληθωρισμού. Μία δραχμή το 1980 “άξιζε” 70 λεπτά το 1990, (λόγω της υποτίμησης) και τελικά γύρω στο μισό, λόγω του πληθωρισμού. Οι Έλληνες έχασαν τα μισά τους χρήματα χωρίς να το καταλάβουν. Επίσης, το κατά κεφαλήν πραγματικό εισόδημα απέκλινε σε σχέση με αυτό των άλλων χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης των 15. Πιο συγκεκριμένα, το κατά κεφαλήν Α.Ε.Π. της Ελλάδας από το 63,8% του κοινοτικού μέσου όρου το 1981, υποχώρησε στο 55,6% το 1989. Η ανεργία από περίπου 4% ανήλθε

σε 8%.

- “Για να ανοίξει τους ορίζοντες της παιδείας”. Ουδέν σχόλιον.
- “Για να κατοχυρώσει την εθνική μας ανεξαρτησία”. Επί τούτου: Η υποτέλεια στην οποία έχει οδηγηθεί από καιρού η χώρα και στην οποία σύρεται πλέον επισήμως ανερυθρίαστα με ανυπολόγιστες συνέπειες είναι προϊόν της πολιτικής αυτής. Η πολιτική που ασκήθηκε τότε και συνεχίστηκε ως επί το πλείστον χάριν της πολιτικής σκοπιμότητας και της ακατάπαυστης διασπάθισης του δημοσίου χρήματος έκτοτε, συνιστά μέγιστη εθνική μειοδοσία. Δείτε και παρακάτω.

Η ιστορία της Ελλάδας όμως, είναι γεμάτη από μειοδότες και σωτήρες. Από ρουφιάνους, λαοπρόβλητους, ουρανοκατέβατους και εθνάρχες. Και πάντα την “έξωθεν χείρα”. Πολλοί εξ αυτών “κοσμούν” τις πλατείες μας, τα οδόσημα μας, ακόμη και τα βιβλία ιστορίας μας. Το έργο της εξωτερικής “βοήθειας” έχει επαναληφθεί τόσες φορές στην ελληνική ιστορία, που είναι τραγικό...

Πηγή και περισσότερα στοιχεία: epicurus2day.gr